

Arrest

nr. 87 147 van 7 september 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, in eigen naam en als wettelijk vertegenwoordiger en X als wettelijk vertegenwoordiger van hun minderjarige kinderen X en X, die verklaren van Iraakse nationaliteit te zijn, op 5 september 2012 hebben ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 30 augustus 2012, houdende de weigering van de visumaanvraag gezinshereniging, aan verzoekende partij ter kennis gebracht op 4 september 2012.

Gezien het verzoekschrift dat X, in eigen naam en als wettelijk vertegenwoordiger en X als wettelijk vertegenwoordiger van hun minderjarige kinderen X en X, die verklaren van Iraakse nationaliteit te zijn, op 5 september 2012 hebben ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid voorlopige maatregelen te vorderen.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82, 39/84 en 39/85 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 september 2012 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 6 september 2012 om 14u00.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van advocaten D. ANDRIEN en A. HAEGEMAN, die verschijnen voor de verzoekende partij en van advocaat D. VAN DER BEKEN, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 6 oktober 2011 diende verzoekende partij een aanvraag in tot het bekomen van een visum gezinshereniging. Deze visumaanvraag werd bij beslissing van 12 januari 2012 geweigerd.

1.2. Op 20 mei 2012 diende verzoekende partij andermaal een aanvraag in tot het bekomen van een visum gezinshereniging. Deze visumaanvraag werd geweigerd bij beslissing van 30 augustus 2012. Het betreft de thans bestreden beslissing die gemotiveerd is als volgt:

“Betrokkene kan zich niet beroepen op de richtlijnen van art. 10bis, §2, van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; gewijzigd door de wet van 08/07/2011.

De te vervoegen vreemdeling bewijst niet op afdoende wijze (of legt geen enkel bewijs voor) dat hij over stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen beschikt zoals bepaald in artikel 10, §5 om in zijn eigen behoeften en die van zijn familieleden te voorzien en om te voorkomen dat zij ten laste vallen van de openbare overheden. Deze bestaansmiddelen moeten ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.

Overwegende dat een eerdere aanvraag tot gezinshereniging reeds werd geweigerd aangezien de heer A.S. (...) zelf ten laste is van het OCMW en bijgevolg niet voldoet aan de vereiste voorwaarden gesteld door de wet.

Overwegende dat ter staving van de nieuwe visumaanvraag betrokkene een kopie van zijn arbeidskaart voorlegt; echter geeft dit geen indicatie over de bestaansmiddelen van de man. Bijgevolg werd aan de heer A.S. opnieuw de bewijzen van zijn effectieve bestaansmiddelen opgevraagd.

*Uit de overgemaakte documenten blijkt dat de heer A.S. (...) nog steeds een leefloon geniet van het OCMW. Betrokkene is dus reeds zelf ten laste van de Staat en kan bijgevolg niet voorkomen dat zijn familieleden, in case echtgenote en 2 kinderen, ten laste zouden vallen van de openbare overheden zoals artikel 10 §5 van hogervernoemde wet stipuleert.
De visumaanvraag wordt dan ook geweigerd.”*

2. Over de vordering tot schorsing

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.2.1. De interpretatie van deze voorwaarde

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid voorzien in artikel 39/82, § 1, derde lid van de vreemdelingenwet, is er op gericht te verhinderen dat de gewone schorsing en, *a fortiori*, de vernietiging, hun effectiviteit verliezen (cf. RvS 13 augustus 1991, nr. 37 530).

Zoals vermeld onder punt 3.1., bepaalt artikel 43, § 1 van het PR RvV dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Gelet op het zeer uitzonderlijk en zeer ongewoon karakter van de uiterst dringende procedure tot schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling waarin de vreemdelingenwet voorziet en op de stoornis die zij in het normaal verloop van de rechtspleging voor de Raad teweegbrengt, waarbij onder meer de rechten van verdediging van de verwerende partij tot een strikt minimum zijn teruggebracht, moet de uiterst dringende noodzakelijkheid van de schorsing duidelijk worden aangetoond, dit wil zeggen dat ze klaarblijkelijk en - op het eerste gezicht onbetwistbaar – moet zijn.

Om te voldoen aan die voorwaarde, moeten feiten en gegevens worden aangebracht of moeten uit het verzoekschrift of uit het administratief dossier gegevens blijken, die direct aannemelijk maken dat de gevraagde schorsing, wil zij enig nuttig effect sorteren, onmiddellijk bevolen moet worden.

Over dit gemis aan uiteenzetting van de dringende noodzakelijkheid kan evenwel heen gestapt worden wanneer deze vereiste een soort hinderpaal vormt derwijze dat die de toegang voor de verzoekende partij beperkt op een wijze of op een punt dat haar recht op toegang tot de rechter in de kern zelf wordt aangetast, kortom wanneer deze vereiste er niet langer toe strekt de rechtszekerheid en de goede werking van het bestuur te dienen (cf. vaste rechtspraak EHRM. Zie bv. EHRM 24 februari 2009, vzw L'Erablière/België, § 35).

3.2.2. De beoordeling van de voorwaarde van het uiterst dringend karakter

Voor wat betreft de uiterst dringende noodzakelijkheid betoogt verzoekende partij dat zij samen met haar kinderen verwijderd blijft van haar echtgenoot/vader. Verzoekende partij bevindt zich alleen op vreemd grondgebied waar zij wordt onderworpen aan veralgemeend blind geweld. Onder het kopje moeilijk te herstellen ernstig nadeel citeert verzoekende partij uitgebreid uit rapporten die het geweld in Damascus, waar zij momenteel verblijft, actueel moeten aantonen. Eens dat haar echtgenoot het statuut van subsidiair beschermde had bekomen heeft verzoekende partij de nodige diligentie aan de dag gelegd om maatregelen met het oog op familiehereniging te bewerkstelligen. Dat zij diligent gehandeld heeft blijkt ook uit de snelheid waarmee zij de Raad heeft gevat. Verzoekende partij die ongerust werd over het uitblijven van de beslissing heeft een advocaat geraadpleegd die de motivatie op 4 september 2012 bekomen heeft.

Door haar verzoekschrift zo snel mogelijk te hebben ingediend heeft de verzoekende partij aldus aangetoond met de nodige spoed, diligentie en alertheid te zijn opgetreden. Doordat verzoekende partij aantoonde dat zij zich als alleenstaande vrouw met kinderen in een precaire veiligheidssituatie bevindt maakt zij aldus aannemelijk dat de gewone schorsingsprocedure onmiskenbaar te laat zou komen om nog enig nuttig effect te sorteren omdat het nadeel zich reeds zou voltrokken hebben of minstens moeilijk herstelbaar zou zijn.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

In een enig middel voert verzoekende partij de schending aan van de artikelen 3 en 8 EVRM, de artikelen 2, 3, 9 en 10 van het Verdrag van de Rechten van het Kind van 20 november 1989, artikel 23.1 van de richtlijn 2004/83/EG, de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, de principes van gelijkheid en non-

discriminatie en de artikelen 9, 10, 10bis, 11, 12bis en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen 15 december 1980.

In een vijfde onderdeel voert verzoekende partij aan dat artikel 12bis, §2 van de vreemdelingenwet als volgt bepaalt: *“Indien aan de voorwaarde betreffende de stabiele en regelmatige bestaansmiddelen bedoeld in artikel 10, §5, niet voldaan is dient de minister of zijn gemachtigde op basis van de eigen behoeften van de vreemdeling die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste van de openbare overheden te vallen. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van het bedrag nuttig zijn doen overleggen door de vreemdeling.”* Deze bepaling legt de minister de verplichting op te bepalen welke de concrete bestaansmiddelen zijn in functie van de te vervoegen vreemdeling en zijn familie. De minister is hiertoe niet overgegaan en schendt aldus de artikelen 10, 12bis, §2 en 62 van de vreemdelingenwet.

Het toepassingsgebied van artikel 10 van de vreemdelingenwet is gericht op de vreemdelingen die gerechtigd zijn om meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven en bepaalt voorwaarden inzake huisvesting en bestaansmiddelen waaraan de vreemdeling die vervoegd wordt moet voldoen. De voorwaarden inzake stabiele en toereikende bestaansmiddelen worden nader bepaald in artikel 10, §5. De bestreden beslissing stelt: *“De te vervoegen vreemdeling bewijst niet op afdoende wijze (of legt geen enkel bewijs voor) dat hij, over stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen beschikt zoals bepaald in artikel 10 §5 om in zijn eigen behoeften te voorzien en om te voorkomen dat zij ten laste vallen van de openbare overheden.”*

Artikel 10, §2, vijfde lid bepaalt: *“Het tweede, en het derde lid zijn niet van toepassing op de in § 1, eerste lid, 4°, 5° en 7° bedoelde familieleden van een als vluchteling erkende vreemdeling en van een vreemdeling die de subsidiaire bescherming geniet indien de bloed- of aanverwantschapsbanden of het geregistreerd partnerschap al bestonden vooraleer de vreemdeling het Rijk binnenkwam en voor zover de aanvraag tot verblijf op basis van dit artikel werd ingediend in de loop van het jaar na de beslissing tot erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of de toekenning van de subsidiaire bescherming van de vreemdeling die vervoegd wordt.”*

In casu werd aan de echtgenoot van verzoekende partij de subsidiaire beschermingsstatus toegekend op 8 juni 2011. De familiale band bestond voordat de echtgenoot van verzoekende partij in België is aangekomen. De aanvraag visum gezinshereniging werd ingediend binnen het jaar na de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Er werd derhalve voldaan aan de voorwaarden van artikel 10, §2, vijfde lid die voorziet in een vrijstelling van bewijs van afdoende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen. Op het eerste gezicht kan een schending van artikel 10, §2, vijfde lid van de vreemdelingenwet worden aangenomen. Het middel is bijgevolg ernstig.

Aan de tweede cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

Ieder redelijk denkend mens ziet onmiddellijk in dat de verzoekende partij door de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dreigt te ondergaan, daar het zonder meer duidelijk is dat zij zich als alleenstaande vrouw met kinderen verblijvende in Damascus actueel in een situatie bevindt waarbij zij riskeert slachtoffer te worden van onmenselijke en vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 EVRM.

Hieruit volgt dat is voldaan aan de derde cumulatieve voorwaarde om tot over te gaan tot schorsing zoals opgelegd in de artikelen 39/82, § 2, van de vreemdelingenwet.

4. Over vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen

Verzoekende partij vraagt bij afzonderlijk verzoekschrift dat de Raad bij wijze van voorlopige maatregel aan verwerende partij zou opleggen aan verzoekende partij humanitaire visa te verstrekken teneinde hen toe te laten hun vader en echtgenoot te vervoegen op straffe van dwangsommen en in subsidiaire orde de staat te veroordelen tot het nemen van een beslissing binnen de 48 uur op straffe van een dwangsom per dag dat aan deze maatregelen geen gevolg gegeven wordt. Als annulatierechter is de Raad in zijn rechtsmacht beperkt tot hetgeen bepaald wordt in artikel 39/2, § 2 van de vreemdelingenwet. Geen enkele wettelijke bepaling voorziet dat de Raad de Dienst Vreemdelingenzaken kan verplichten tot het nemen van een bepaalde beslissing noch dat hij kan overgaan tot het opleggen van dwangsommen. De vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen is derhalve onontvankelijk.

5. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 30 augustus 2012, houdende de weigering van de visumaanvraag gezinshereniging, aan verzoekende partij ter kennis gebracht op 4 september 2012, wordt bevolen.

Artikel 2

De vordering tot voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen

Artikel 3

Dit arrest is uitvoerbaar bij voorraad.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven september tweeduizend en twaalf door:

mevr. A. VAN ISACKER, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. E. VANDERSCHOMMEN, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

E. VANDERSCHOMMEN

A. VAN ISACKER